

אוסף סיפורים "שמו"

מאת "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

איפה הגרביים?! (מאורות הדף היומי, גליון 1131)

מזוודותיו הגדולות הוטענו על הכרכרה. בחיוך קורץ נפרד בזריזות מבני ביתו, נופף לשלום לכל עבר, כמלך הסוקר את גדודו, וחיש מהר נעלם בענני האבק שהיתמרו בעוז אחר הסוסים האבירים וכרכרתו המהודרת. בעוד נוף עיירתו הולך ומתרחק, הרהר לעצמו בבדיחות על ההבטחה שהעניק לרעייתו. להשלמת שביעות רצונו פתח בקבוק משקה שהיה שמור בצקלונו והערה אל גרונו לגימה הגונה.

הוא היה ה"שיגף" של העיירה. לשונו נופת צופים, עיניו כיונים על בריכות מים, פיו נוטף דבש וראשו מלא תחבולות כרימון. הוא שלח את ידו בכל ענפי המסחר ובאשר הצליח - שלשל את הרווח לכיסו. כאשר הפסיד, ידע כיצד לגלגל את האחריות על כתפי אחרים. ברנש ערמומי. במרחבי המחוז נעו אנשים רבים שהצליח לפתותם להלוות לו ממון, כדי שיהפכו "שותפים" בעסקיו, אך בלב אנשים רבים עוד יותר הצליח לטעת את התקווה, כי לא יארך היום והוא יהפוך אותם לעשירי תבל. זה היה סודו. הקסם.

היו שאמרו כי חותנתו האלמנה השיאה לו את בתה יראת השמים מחוסר ברירה, מחמת עוניה ומרודה. אחרים אמרו כי אינם מתפלאים כלל, מעולם לא פגשו מומחה בהעמדת פנים יותר ממנו. שנים על שנים הפכו מיודעיו, שונאיו ומכריו בשאלה, מה ראה מיודענו לשאת לאשה את רעייתו טובת הלב, הצנועה ויראת השמים. הנישואין המוזרים הללו לא ירדו מעל סדר יומם של האנשים שדברים מסוג זה ממלאים את סדר יומם, ומשבוע לשבוע הם עדכנו את השערותיהם. בערל הגבאי, למשל, היה משוכנע, כי משום-מה נטבעה בנפשו של הברנש התרגשותו הכבירה של אביו בעת שכובד לעלות לתורה, ולשם כך ביקש להקים בית מהוגן, למראית עין לכל הפחות, כדי לזכות לעלות לתורה. אחרים גיחכו על גבאם הרואה את כל העולם כולו דרך חוברת העליות שלו, וטענו כי נישואיו הם רק חלקה הראשון של תוכנית ארוכת טווח שתוצאותיה יתבררו לכל בעוד שנים אחדות. כשנשאלו בסתר על ידי סקרנים לטיבה של תכנית זו, מילאו את פיהם מים, כמי שאינם אומרים את כל מה שהם יודעים, אך למען האמת הם שתקו יותר מכפי שידעו. כך או כך, הן אם הבינה מלכתחילה מה עומד להתרחש בחייה והן אם לאו, הייתה רעייתו משמשת בתפקיד המלאך הטוב העונה אמן בעל כרחו, ובד בבד הקפידה ככל אשר לאל ידה, כי אבי ילדיה יקפיד לכל הפחות על עיקרי הדת. אחת מדרישותיה הבלתי מתפשרות כלפיו הייתה, כי לא יהיו לעזוב את עיירת מגוריהם. כך הייתה יכולה להבחין אם שקית התפילין זעה קמעא ממקומה ביום האתמול. ואם לאו, כבר ידעה כיצד לגרום לכך שתזוע.

ביום מן הימים נפל דבר. אמת, שלושים ואחד יום ארכו עד שהצליח לשכנעה, כך סיפר לידידו הטוב, אך לבסוף הסכימה כי ייסע לשבועיים ימים לעיר הגדולה. במהלך שלושים ואחד הימים והלילות הבטיח, וכמעט שקפץ ונשבע, אלמלא מנעתו מכך ברגע האחרון, כי יניח תפילין בכל יום. אל תבטיח לי בהן-צדק שלך, הטיחה בו, אחר שזה מכבר ההן שלך - גרוע מלאו שלי, והצדק שלך - מוטב היה לו שלא נברא משנברא. כמעט גמר בדעתו לרכוש

לעצמו גם תפילין דרבינו תם כדי להפיס את דעתה, אך בסופו של דבר נתרצה גם בלא זאת, וייצא מיודענו לדרך.

באמתחתו ארז בקפדנות את יריעות האריגים שהתכוון להציג כדוגמה בפני מושל הפלך, לאחר שהצליח לשכנעו להקים מפעל לייצור גרביים. אני אביא את האריגים, אתה תייצר את הגרביים. מה הבעיה? כתב במכתבו בכתב מסולסל מבטיח נצורות, והלה הזמינו להציג בפניו את תוכניותיו.

תמה הנסיעה. הוא ידע למצות את ההנאה מכל רגע בחייו. אי שם ישב מיודענו על מרפסת שהקיפה את מערכת החדרים שהוקצתה לו בחווילתו של המושל, מאזין בהנאה לפלך המים המפכה בינות לצמחיה העבותה. קולותיהם העירניים של עופות היער הפיחו עליזות שהופרעה מפעם לפעם על ידי כלבי הציד שהשתעשעו להנאתם מתחת גוזזטרתו. הייתה זו עת נאותה כדי לגחך בינו לבין עצמו על הבטחתו לרעייתו, כי יניח תפילין בכל יום.

אותו לילה נועד לו נשף עם המושל ועם חבר מרעיו. בחוסר שביעות רצון חילץ את עצמותיו מן הערסל, והחל להתקין את עצמו לקראת הערב. את שפמו משח במיני משיחה מבריקים. את צווארונו עיטר בפיסת בד משובחת גזורה כמיטב האופנה, וכמעט שעמד להשלים את תלבושתו, עת הבחין כי אינו מוצא את גרביו התואמות למכנסיו שהגיעו עד ברכיו כמנהג המקום. הוא לא אהב שדברים אינם מסתדרים כפי שהוא אוהב שהם יסתדרו, וכאשר הם באמת לא הסתדרו, הוא מאד לא אהב זאת. שעות אחר הצהרים התקדמו בקצב מזורז וגרביים - אין. בלית ברירה הבהיל את נושא כליו אל מכשיר הטלגרמה הקרוב, כי יריץ מברק דחוף אל רעייתו: היכן הגרביים?!?! השליח שב כשנשימתו בהולה ובידו מברק תשובה: חפש. זעמו עלה על גדותיו. הוא הביט לרגע קצר על גרביו של נושא כליו, אך הללו היו בלויות. שוב ושוב הפך בערימת הבדים, בחפציו האישיים, פרם כל חולצה, פשפש בכל כיס של מקטורנו ומכנסיו, אך הגרביים אינן.

הוא לא ידע את נפשו. הסוחר המהולל, בעל התוכניות הגרנדיזיות להקמת מפעל גרביים, נטול גרביים בעצמו... הא לך ביזיונות, הרהר לעצמו בזעם כבוש. שוב הורץ שליחו להבריק אל רעייתו: דחוף. אנא. היכן הגרביים? אנא! וישב השליח עם מברק התשובה: תתפלל, יוסק'ה, תתפלל, אולי זה יעזור לך.

לא נותרה לו ברירה. הוא התפלל. לימים סיפר, כי מעולם לא נענתה תפילתו כה מהר... בעוד השמש נוטה לערוב באחוזת מושל הפלך, עמד יוסק'ה בחדרו, מביט במבוכה שאין לה קץ בנרתיק התפילין ובשקית הגרביים שהוצמדה תחתיה. בראש מושפל שב אל ביתו. את דרכיו לא שיפר, אך מעולם לא ההין לשוב ולהתל ברעייתו.

אני מחזיק (ברכת דוד)

בימי 'השבעה' לאחר הסתלקות הרב המקובל, הרב מרדכי אליהו זצ"ל, הגיע מר אפי איתם לנחם את האבלים וסיפר את הסיפור הנורא .

בתקופה בה היה אפי איתם מפקד 'עוצבת הגליל', נכנסה קבוצת חיילים לשטח לבנון לפעילות מבצעית, ולפתע נחרד מפקדם לגלות שהם נמצאים בתוך זירת מטענים' ... 'זירת מטענים' הייתה שיטתם המתוחכמת של מחבלי החיזבאללה בלבנון לפגוע בחיילים. הם היו מקיפים שטח בכמה מטעני חבלה רבי עוצמה והיו מצפים וצובעים אותם באופן שהיו נראים כמו סלעים. והיו מטמינים את המטענים בין הסלעים וממתינים שהחיילים הישראליים יגיעו לשטח ויכנסו לתוך התחום המוקף במטענים.

המטענים לא היו מחוברים באופן פיזי, אלא באמצעות 'קשת לייזר', שיצרה חיבור סמוי שהקיף את כל הזירה. ברגע שהופעלה הקשת די היה במישהו שיחצה את הקו הדמיוני של הלייזר כדי שכל המטענים יופעלו . על גבעה סמוכה היו ניצבים תצפיתנים של המחבלים וברגע שהיו רואים את החיילים נכנסים למקום, היה אחד מהם מפעיל את קשת הלייזר וזו הייתה סוגרת על החיילים מכל עבר. היו אלה מטענים מסוכנים מאוד וכשהופעלו בסמיכות לחיילים היו נפגעים רבים בנפש .

ברגע שגילה המפקד שהם נמצאים ב'זירת מטענים', הוא זיהה את קשת הלייזר. הוא ידע שאין אפשרות לצאת מהמקום והבין שכל חייליו בסכנת חיים ממשית. הוא העריך גם , שהמחבלים מתצפתים על המקום והם יכולים לפתוח על חייליו באש. כחמישה עשר חיילים היו בלב הסכנה... בקול רועד דיווח מפקד הכוח למפקדיו ב'בור הפיקוד' ובתוך דקה אחת היה המפקד אפי איתם, בתוך התמונה .

שלוש בלילה. הטלפון בביתו של הרב אליהו צילצל ועל הקו – אפי איתם. במילים קצרות סיפר לרב על המצב הסבוך והתחנן: כבוד הרב, אנחנו זקוקים לכוחה של תפילה! 'חכה כמה דקות'. ' אמר הרב ועזב את שפופרת הטלפון. לאחר כמה דקות, בהן התעצם בתפילה, שב הרב אל הטלפון ואמר בנחת: 'אני מחזיק... תוציא אותם עכשיו! והמפקד, היודע מה כוחה ההרסני של זירת מטענים קטלנית שכזו, מבין מה עשויה להיות המשמעות של הפקודה לצאת. ומאיך , היתה בו אמונת חכמים תמימה והוא ידע: הרב אינו אומר סתם... הרב יודע מה כוחה של תפילתו... קומו וצאו עכשיו! מיד! בזה הרגע! תתחילו לרוץ! נשמע קולו של איתם בקשר .

אחד מקציני המודיעין שהאזין לרשת הקשר של המחבלים, הגביר את הרמקול וממנו בקעו קולות הויכוח והצעקות של המחבלים. מפקדם הורה שוב ושוב למחבל בשטח: תפעיל את המטענים! והלה משיב בתיסכול: אני מפעיל וזה לא עובד! והמפקדים גוערים בו: אתה בוגד ! ו'מקשטים אותו בכל מיני קללות בשפה הערבית ... ובטלפון קולו הרגוע והשליו של הרב אליהו: 'אני מחזיק'... כשהחייל האחרון יצא והתרחק ואפי איתם דיווח לרב, התפוצצה זירת המטענים. הסלעים סביב הפכו לאבק, מהעצים נותרה נסורת, החיילים שלנו עשו דרכם חזרה לבסיסים בריאים ושלמים..

בזכות התפילין (פניני בית לוי, גליון 830)

להלן סיפור מופלא, המעובד מתוך 'פניני פרשת השבוע' מדברי מגיד מישרים הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א. יש בו כדי ללמדנו על חשיבות הנחת התפילין ועל העובדה, כי התפילין מגינות ומצילות גם במצבים הנראים אבודים. ולהלן הסיפור מפי בנו של בעל המעשה:

בשנת ה'תרצ"ז. התחוללה מהומה של ממש בישיבת טלז שבליטא. שוטרים חמורי סבר חסמו את כל הכניסות והיציאות. הם כיתרו את הישיבה. בשלב מסויים, נכנסו השוטרים להיכל הישיבה, כשבידם תמונה. ממנה ניבטה דמותו של עלם, ועליה כתוב 'גודלסקי'. הבחור היה מבוקש לחקירה בגלל עבירות הגירה. 'היה זה הגאון רבי יהושע לייב גודלסקי זצ"ל. בחור צעיר שהגיע לליטא מגרמניה, במטרה ללמוד תורה בישיבת טלז.

העלם הצעיר היה שקוע בלימודו, ולא שם לב כי מועד ה'ויזה' שברשותו עבר. הוא שהה בליטא שלא כחוק, והפך להיות עבריין הגירה הדרוש לחקירה... כשהגיע לחקירתו, ניתנו לו שתי אפשרות: לפדות את עצמו בתשלום גבוה או להיכנס לבית הסוהר. האמצעיים הכלכליים לא עמדו לרשותו ונשארה בידו רק האפשרות השנייה - ללכת לבית הסוהר, זאת על אף שידע שיושבים שם עבריניים מסוכנים, ומסוכן לשהות בחברתם ...

הבחור התייצב בעיניים מפוחדות בכניסה לבית הכלא, לריצוי עונשו. המקום היה מוזנח ומצחין. שכנו בו בצפיפות זה לצד זה למעלה מעשרה אנשים מסוכנים, מדברים בשפה שאינו מכיר. הם שמחו על האורח החדש, וכבר תכננו בינם לבין עצמם כיצד להציק לו.

כשנכנס לתא. האסירים החלו לעלות על יצועם לשינת לילה. אך הוא לא הצליח לעצום עין מרוב פחד. מקום שאין בו חוק ואין סדר, אין דין ואין דין, בחור צנום, מול אנשים מסוכנים שזה מקומם הטבעי. הם דיברו ביניהם והצביעו עליו מספר פעמים לפני שנרדמו. הוא הבין, כי מחר לא הולך להיות קל, ושפתותיו נקשו בפחד.

האסירים נרדמו. אולם הבחור לא הצליח להירדם. כשהגיעה שעת חצות לילה, החליט, כי כבר עדיף להישאר ער. הרי איזה ביטחון יש לו כאן בתא חוץ מהנחת התפילין היקרה, אותה לבטח לא יוכל להניח במשך היום בחברתם. הוא העדיף להמתין לאור ראשון כדי שיוכל להניח תפילין ולהתפלל בזריזות, בטרם שיתעוררו שכניו לתא.

עם עלות השחר קם על בהונותיו מהמזון שהיה עשוי מערמת קש אסוף. הוא עשה את דרכו אל ברז המים ליטול את ידיו בשקט מוחלט. כדי שלא ירעיש חלילה, הלך לפינת החדר, הוציא את התפילין, והניח אותן בדבקות ובמסירות... תוך שמירה על דממה מוחלטת, החל בתפילתו מעומק הלב. מילה במילה כמונה מעות, בעת שהוא מהדק את התפילין לראשו. הוא זעק מעמקי ליבו זעקה אילמת, זעקת הלב, שחלילה וחס, לא תישמע בקול רם. רגע לפני הגיעו לתפילת שמונה עשרה, שמע את אחד האסירים מתהפך על

משכבו, והבחין, כי הלה פתח את עיניו. מתוך אימה וחרדה רבה החל בתפילת שמונה עשרה, כדי לשכוח מהנעשה סביבו ...

תפילתו של היהודי לא מצאה חן בעיניו של אותו אסיר שהתעורר. הוא מיהר להעיר כמה מחבריו, ועד שסיים את תפילתו - כבר כל האסירים התעוררו, נושאים לעברו אגרופים מאיימים. כשפנה לאחור בתפילה 'עושה שלום', ליבו נחרד, בעיניו ראה, כי הללו מתקרבים אליו באגרופים קמוצים ... גופו רעד מפחד, הוא עצם את עיניו והמתין למהלומותיהם, שבוודאי יבואו בתוך שניות. שמע את צעדיהם מתקרבים אליו, וליבו ניתר מאימה. ואז, כשהיו כבר קרובים- הם נסוגו לאחור. לאחר כמה רגעים העז להציץ אחורנית, וגילה, כי הם יושבים על מיטותיהם, אינם מתקרבים ואינם מאיימים עוד.

הבחור היה המום, אך מיד הבין, כי עוד לא הוכח שהסכנה חלפה. הוא חלץ את התפילין בזהירות, נישק וקיפל אותן בהתרגשות רבה. הוא מיהר להצטרף לשאר האסירים, שהיו מטאטים באותה עת את החדר ואוספים את הקש שנפל מהמזרונים במהלך הלילה. מה גדולה היתה הפתעתו כשאותם האנשים סימנו לו שלא יטרח. אחד מהם התנדב לאסוף את הקש במקומו, תוך שהוא ממלמל מילות הערכה לא מובנות. אם עדיין היו לו ספיקות באשר לכח התפילין, הרי שהרגע הבא היה רגע פלאי ומוכיח.

כשנכנס הסוהר לתא, החלו האסירים להתגודד סביב הסוהר, ולהתווכח עימו בלהט. הוויכוח גלש לצעקות. היה ניכר שהאסירים מטיחים מילים קשות בסוהר, תוך שהם מצביעים לעבר הבחור שישב בפנינתו. אולם הוא לא הבין אף מילה. אחרי ויכוח ארוך ונוקב, יצא הסוהר לפרק זמן קצר. האסירים האחרים התקרבו אל הבחור, והחוו לו קידה. לאחר כמה דקות שב הסוהר, וביקש מהבחור ליטול את מטלטליו, וללכת עמו. הוא פסע עם הסוהר, לא מבין מה קורה. לפתע הוא מצא את עצמו חופשי מחוץ לכותלי בית הכלא, חופשי ומאושר.

בנו, ר' אברהם גודלבסקי שליט"א שמע את הסיפור מאביו שזכה לדור ישרים מבורך, והקים בית חינוך גדול לבנות בארה"ב בסיפורו שב וסיפר על האימה שאחזה בו בעת שהניח תפילין עד שהבין כי התפילין הן שהצילו אותו מגיא צלמוות...

'ואתם תחרישון' (יד,ד), [מתוך 'השגחה פרטית']

השותק כשמחרפים אותו, ואינו מגיב לדברי המבייש, ובפרט אם גם בפנימיותו נפשו מחרישה ורגועה כאילו היה חרש ולא שמע חרפתו, מובטח לו שה' ילחם עבורו ויושיע אותו.

סיפור מפי בעל המעשה: עת ספוד, ועת רקוד. את ההספדים סיימו מזמן, כאשר גיסי עלה למרום בצעירותו רח"ל. עכשיו הגיע הזמן לרקוד בחתונת הבת. כלה יתומה שבחסדי שמים מצאה את זיווגה, והיא עתידה להיכנס לחופה, ולרש אין כל. התאספנו כל הגיסים כדי לדון בדרכים לגיוס כספים, והוחלט שכל אחד יתחייב על סכום מסוים שאותו הוא

יביא . כשרואים את המודעות של קופות הצדקה, שמבקשות תרומות ליתומים שנישאים במשך החודש, אולי לא יודעים עד כמה מדובר בעזרה קריטית, שמורידה רק במעט מהעול של בני המשפחה שנרתמו לעזרה .

התחייבתי על חמישה עשר אלף דולר! לא גביר הנני, ולא בן גביר, אני עמל לפרנסתי המצויה לי כדי צרכי ולא יותר . התכנית שלי היתה לזכות את עם ישראל במצוות הכנסת כלה. התקופה שבין האירוסין לחתונה ארכה כשלושת רבעי שנה, ובזמן הזה שיערתי שאוכל לגייס את הסכום . בחרתי לי שני מוקדים לאיסוף התרומות. בתי כנסת ואולמי שמחות. לכתת רגלי בין בתים ולדפוק בדלתות לא הייתי מסוגל, אבל גם בתי כנסת ושמחות הם די והותר למי שלא רגיל בכך.

כל יום הקדשתי זמן מה אחרי התפילה לאיסוף צדקה. ועם ישראל קדושים הם, נתבעים ונותנים. הם שומעים שמדובר בהכנסת כלה יתומה לחופה, ונותנים בעין יפה, כל אחד כמה שהוא יכול, ופרוטה לפרוטה מצטרפת . במשך כמה חודשים אספתי סכום נכבד, אבל העול, המתח והקושי עלו למעלה ראש. הרגשתי שכבר אין לי כוח. עוד פעם ועוד פעם לעשות את הסיבובים בין המתפללים, כל פעם בבית כנסת אחר, שוב ושוב להיכנס לאולמות, ובתוך המולת השמחה לחלץ מטבעות מכיסיהם של האורחים .

יום אחד, אחרי התפילה, ישבתי מעט לנוח בבית המדרש ויז'ניץ שברחוב נחמיה בירושלים, וחיפשתי כמה טיפות רוחניות של מים קרים לנפשי העייפה. התקשרתי לקו השגחה פרטית, והקשבתי לשיעור 107 בספר שער הבטחון . במהלך השיעור סיפר המגיד שיעור על הרה"ק רבי מנחם מנדל מפרמישלאן זי"ע. שפעם אחת אסף הרבי את החסידים, וביקש שישתתפו עמו בסעודת הודיה. בשעת הסעודה קרא פסוק בפסוק את פרק ק"ז שבתהילים, הפרק של ארבעה החייבים להודות. בכל פעם בהגיעו לפסוק "יודו לה' חסדו" אמר זאת בהתרגשות מיוחדת, ועדיין לא ידעו החסידים על מה ולמה .? לאחר מכן פתח הרבי בדרשתו, ובין הדברים אמר: "כתוב בספר הק' 'רבינו בחיי' על התורה בפרשת כי תצא (דברים כב, ח) עה"פ 'ועשית מעקה לגגך', שכל המאורעות שעתידיים לבוא על האדם במשך החיים כבר הוכרזו בששת ימי בראשית. כל המקרים כבר תוכננו, ולפני שהנשמה ירדה לעולם היא הסכימה לכל מה שיקרה איתה. ואם תשאלו בשביל מה להתאמץ כאן בעולם? מה מקום יש לתפילות ולצדקות לביטול הגזרה? אז תדעו - כך אמר הרבי - שיש לי קבלה מאבותי הקדושים, שאם נגזר על אדם קושי או חולי מסוכן ח"ו, לפעמים יש לאדם איזו זכות, ומחליפים לו את כל הקשיים לביזיונות ולבושות, והוא ניצל מהגזירה!" " עתה", המשיך הרבי, "במקום שאצטרך לעבור איזה חולי, חלילה וחס, ולהתרפא, ורק אז לעשות סעודת הודיה, זיכוני מן השמים בביזיונות גדולים ועצומים, עד עמקי הנפש, ובטוח אני שניצלתי בזה מחולי ומכאב של כמה שנים. על מתנה מופלאה כזאת, ראוי לעשות סעודת הודיה!"

המעשה הזה האיר לי את כל ההתעסקות עם הצדקה באור יקרות. הרי כשמסתובבים בקהל ואוספים כסף, יש כל מיני תגובות של אנשים, ובטח התכפרו עוונותי מזה. אמנם

לא היו דברים חריגים, אבל בכל זאת, הרגשתי שנשלח לי עידוד מן השמים לחזק אותי. ישבתי שם ואמרתי לפני ריבוננו של עולם: "אתה ידעת את צערי ואת מכאובי. מלבד האחיינית הכלה, ברכת אותי במשפחה ברוכה, וגם את המחויבויות שלי אליהם עלי למלא ולקיים את כל המצוות שיהודי צריך. קשה לי! אבא שבשמים, אני צריך ישועה. אתה הוא אבי יתומים, אתה הוא המחונן שעומד מצד הכלה, והלא עליך נאמר 'לי הכסף ולי הזהב'! הנה, אספתי כבר שני שלישי מהסכום שהתחייבתי. עשה נא עמי אות לטובה, הראני את חסדך, ותשלח לי מאוצר מתנת חינוך את השלישי השלישי בקרוב, למען הכלה היתומה." ככה ישבתי והתחננתי לפני אבי יתומים ודיין אלמנות, וכשהרגשתי מחוזק ועמדתי לצאת את בית המדרש, ניגש אלי יהודי אחד. הוא כבר הכיר אותי מהסיבובים לאיסוף הצדקה ואמר לי: "היום מתקיימת שמחת שבע ברכות לא הרחק מכאן. מדובר במשפחה מכובדת מחוץ לארץ, וכדאי לנסות להתרים שם לצדקה." הודיתי לו בכל ליבי, ואכן, בשעת ערב עשיתי את דרכי אל האולם.

הגעתי מוקדם מדי, רק מעטים מבני המשפחה נכחו, והם היו עסוקים בתמונות, מחייכים, זזים קצת קדימה וקצת ימינה, מעט שמאלה, מעט אחורה. פתאום אני נכנס. לא קשור משום כיוון ולא מתאים לתפאורה. ניגשתי אל אחד מהנוכחים והתחלתי לומר שאני אוסף כסף להכנסת כלה יתומה... עוד אני מדבר, ניגש אלי אחד מהמשפחה, ומושך לי במעיל. "בשביל מה באת לכאן?" הוא צועק. "כאן זה לא בית התבשיל. אתה לא תקלקל לנו את השמחה!"... כדי שבטוח אבין למה הוא התכוון, הוא משך אותי החוצה בידי, כשאני נגרר אחריו. כבר הבנתי את ה'רמז' מצוין, אבל הלה לא נרגע. הוא המשיך לאחוז בי הלאה, לחכות אתי ברמזור, ולהעביר אותי את הכביש לצדו השני של הרחוב. רק אחרי שעמדתי במרחק הגון מהאולם, הוא בא על סיפוקו ועזב אותי לנפשי.

העלבון והביזיון היו גדולים כל כך, שהיה נדמה לי כאילו כבר נקברתי באדמה, ורק הרוח הקרה שנשבה על פני הזכירה לי כי חי אני, ברוך השם, כל אברי שלמים, ואפילו, בחסדי הבורא, אני מסוגל להתבונן ולחשוב... לחשוב על הסיפור ששמעתי בדיוק היום. על סעודת ההודיה הגדולה של הרה"ק רבי מנחם מנדל מפרמישלאן. באותם רגעים קלטתי בהתרגשות כי שמע השם את תפילתי. התחינה שהתחננתי היום מעמקי לבבי עלתה השמימה, והקב"ה שלח לי ביזיון, שיכפר לי על כל חטאי, ומעתה ודאי ירחם עלי, וישלח לי במהרה את יתרת הסכום שהתחייבתי לאסוף. היתה לי הרגשה ברורה שנושעת.

למחרת המשכתי במנהגי. אחרי תפילת שחרית סובבתי בבתי כנסת, והנה ניגש אלי אברך. "אתה נזרקת אתמול מהשמחה שלנו?" שאל האיש, "מחפשים אותך!. אל תשאל מה היה אחר כך. אבא שלי, אבי החתן, שמע מה שקרה, ואין לך מושג כמה הוא הצטער. כאב לו מאד, והוא ביקש מכולם ששימו לב אם פוגשים אותך. הוא רוצה לפייס אותך." האברך נתן לי את מספר הטלפון של אביו. "הוא ביקש שתתקשר אליו". אחר כך הוסיף בהתנצלות, "זה שהחליט על דעת עצמו להוציא אותך מהאולם, צריך בעצמו ישועה גדולה. כנראה מרוב שהוא סובל הוא הוציא את הכאב שלו עליך".

התקשרתי אל אבי החתן, אך הוא לא ענה. הוא היה כבר בדרכו לחו"ל. השארתי לו הודעה, ובערב הוא חזר אלי, 24 שעות בדיוק אחרי האירוע של אתמול. הוא תפס אותי שיחה ותוך כדי הדברים שאל: "במה אוכל לעזור לך?". "יש לי אחיינית שעומדת להינשא בקרוב. היא יתומה, ואני אוסף עבורה כסף, להכנסת כלה", עניתי. "כמה כסף אתה צריך?", הוא שאל. "חמשת אלפים דולר", אמרתי. זה השליש שחסר כדי להשלים את ההתחייבות שלי. "קיבלת את זה", אמר האבא, "ואני מבקש ממך, שתיגש אל בני שדיבר אתך היום, ותיקח ממנו את הכסף. רק אמור שאתה מוחל בלב שלם על התקרית אתמול". "מוחל, מוחל!" עניתי מכל הלב, ובירכתי את האב ואת בניו, את החתן והכלה שיבנו בית נאמן בישראל ויראו טוב כל ימיהם, ואת בנו שזקוק לישועה, שיוושע בקרוב.

למחרת קיבלתי את חמשת אלפי הדולרים במזומן ... בתוספת לכפרת העוונות... אבי יתומים שלח לי אותם בדרך מופלאה, 'אודך השם כי עניתני'.

להוכיח מתוך אהבה (סיפורי צדיקים, גליון 449)

מסופר על הרה"ק רבי יוסף יצחק (הרי"צ) מליובאוויטש זיע"א (יומא דהילולא י' שבט), שפעם נכנס אליו הרופא כדי להזריק לו זריקה. התבונן ברופא ובמעשיו. ולאחר מכן אמר, שלמד ממנו איך צריך יהודי לומר דברי תוכחה לחברו.

תחילה יש לבדוק את נקיות המזרק והמחט. הרופא לובש חלוק לבן, יש לרחוץ את הידיים, צריך לבדוק גם את הציפורניים, אולי חבוי שם שמץ זוהמה. לאחר מכן מחטאים את הידיים בחומר חיטוי. ומחטאים גם את המקום שבו מתכוונים להזריק את הזריקה. ואז בדקירה עדינה מזריקים את התרופה. כך צריך יהודי להכין את עצמו קודם שהוא משמיע דברי תוכחה באוזני חברו, אמר הרבי. ואז התוכחה פועלת את פעולתה. יש לבוא בידיים נקיות לוודא שאין ציפורניים דוקרניות, לחטא את דברי התוכחה מכל מניע זר, ולעשות זאת בעדינות ובדקירה קלה בלבד. אם אין עושים הכנות אלה, לא זו בלבד שהתוכחה לא תצליח, היא אף עלולה ליצור זיהום מסוכן עוד יותר.

מעלית הפירות (השגחה פרטית, עלון 58)

ר' נטע סלאנים הי"ו מספר את סיפורו של ר' דוד סופר שיחי' מבית שמש:

בט"ו בשבט של שנה שעברה, שנת תש"פ, רציתי מאוד להביא הביתה פירות. שבעה ימים קודם לכן התברכנו כולנו בתינוקת נפלאה למזל טוב, ובט"ו בשבט חזרה היולדת מבית החלמה. כל כך מתאים ומשמח להביא לה פירות. אבל מרוב הטרדות פרח העניין מזיכרוני. נכנסתי הביתה עם היולדת הטרייה בשעה 2 בצהריים ונזכרתי ברצון הטוב, אבל הבית היה ריק ואני לא קנית כלום.

הרמתי עיניים לשמים ואמרתי: ריבוננו של עולם, שלח לי משהו ליולדת! אחרי רגע אמרתי לעצמי: שבוע שלם לא היינו בבית, אולי הגיע משהו חשוב בדואר? ירדתי למטה

מביתי שבקומה 3, לקומת הכניסה בבניין שבו אני גר – רח' החיד"א 8. פתחתי את התיבה, לקחתי את המעטפות והניירות שגדשו אותה והזמנתי את המעלית. בינתיים התחלתי לפתוח מעטפות. המעלית נפתחה. נכנסתי, וראיתי שהמעלית יורדת שתי קומות למינוס 2. מישהו הזמין אותה שם. כיון שהדרך התארכה המשכתי לעיין בניירות.

המעלית עלתה שוב ונעצרה. יצאתי מהמעלית, ופניתי כדרכי לכיוון הדלת של ביתי שבקומה 3, נקשתי שלוש נקישות, פתחתי את הדלת ונכנסתי. רק בשלב הזה, כאשר מול עיני הופיע במלוא הדרו הרה"ג ר' יודל ניישילס, מו"ץ חשוב מאוד בעדה החרדית, קלטתי שהמעלית נעצרה בקומת הכניסה, ובמקום לפתוח את דלת ביתי פתחתי את דלת ביתו של המו"ץ, מעשה בעל בית, ופלשתי לתחומו בלי הודעה". סליחה, סליחה", התנצלתי במבוכה רבה. אבל הגאון ר' יודל שליט"א עם חיוכו הרחב, הכניס אותי לסלון ואמר לי, "מזל טוב, מזל טוב על השמחה, שיהיה לך רוב נחת דקדושה".

השולחן שלו היה עמוס במגשי פירות לכבוד ט"ו בשבט שנשלחו אליו מידידיו וממעריציו. הוא תפס מיד שני מגשים ענקיים ואמר לי: "תראה כמה פירות יש כאן, לא ידעתי מה לעשות עם זה. בהשגחה עליונה ממש הקב"ה הכניס אותך כאן כדי שדווקא אתה תזכה בהם. קח פירות לכבוד ט"ו בשבט ולכבוד השמחה".

התרגשתי מאוד. שוב עשתה המעלית את שליחותה, והפעם לקומה 3. נכנסתי הביתה בשיר ובהודיה לבורא יתברך והנחתי שני מגשים נהדרים, מעוצבים בחן, נחמדים למראה, מלאים וגדושים בכל טוב. "הקב"ה שלח לנו!" קראתי בחדווה. הוא שלח ביד רחבה, כך שהפירות הספיקו לנו למשך חודש שלם.

"קִדְשׁ לִי כֹל בְּכוֹר (יג, ב) [עלינו לשבח]"

לפעמים מזדמן לשמוע סיפורי השגחה כה מופלאים, שאי אפשר שלא לספוק כף אל כף מרוב התפעלות. כזה הוא הסיפור שלפנינו, שסיפר הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א, על בעל תשובה בקיבוץ בצפון הארץ, שחזרתו למקורות היתה בשל... בכור הבהמה שנוולד לו, ושהושלך על ידו אל מעבר לגדר.

אליהו היה חבר קיבוץ אי שם בצפון, וכאשר הגיע אליו הרב אריה שטרן שליט"א, מהמכון לחקלאות על פי התורה, כדי לנסות ולשכנעו למכור את בהמותיו המבכירות לגוי, היה נאלץ להסביר לו באופן מייגע את חשיבות העניין. כאשר סוף סוף 'הבין' אליהו את העניין, נקבע מועד לחתימתו על כתב ההרשאה, ולסידור כל העניינים הטכניים הקשורים בעניין. אבל, רצה מסובב כל הסיבות ועוד לפני שהגיע שעת המכירה, המליטה אחת הבהמות המבכירות עגל - בכור לאמו. כנהוג, עם לידתו סומן העגל באוזנו במספר פלוני, אבל לא ארכו לו השעות, לעגל הבכור, והוא מת, כמו שקורה לפעמים מזומנות. הרבנים המטפלים בענייני הבכורות, הודיעו לאליהו, חבר הקיבוץ, שמאחר שהמכירה לגוי עדיין לא התבצעה, הרי חלה על העגל קדושת בכור, ועליו לקבור את העגל, כדין תורה. כאן

ניתר הקיבוצניק ממקומו ואמר: "ניחא, עצם המכירה לגוי קיבלתי על עצמי ואקיימנה, גם אם עניין זה עדיין נשגב מבינתי. אבל לקבור את העגל?! מה קורה לכם?! זה קצת יותר מידי בשבילי... הנני להודיעכם שמעולם לא הייתי חבר בחברא קדישא, ואין לי עסק עם המתים למיניהם. בוודאי לא עם עגל מת. אין בדעתי לבצע את הדרישה המוזרה."

אליהו עמד בעיקשות על דעתו ולא קבר את העגל. את הרפת שלו מכסה גדר תיל גדולה, שלאחריה מדרון סלעים ענק. לקח האיש את העגל, והשליכו אל מעבר לגדר, כדי שיהיה מאכל לחיות השדה ולעוף השמים, והמשיך בשגרת יומו. מה שקרה אחר כך הוא בבחינת הבלתי יאמן - אות משמים! לאחר שבוע, כאשר שבו הרבנים 'לסגור' את עניין המכירה, סיפר להם אליהו בהתרגשות את שעבר עליו: לאחר שהשלכתי את העגל אל המדרון, מת לי עגל נוסף בעדרי, והשלכתיו אף הוא אל אותו מדרון. למחרת מת עוד עגל, וגם לו עשיתי כשם שעשיתי לראשונים. במהלך הימים הבאים, מת לי מידי יום עגל אחד, ואת כולם השלכתי אל המדרון שמעבר לגדר.

לפני שבאתם לכאן, החלטתי לבדוק מה עלה בגורל הפגרים הללו. ירדתי במדרון הסלעים, וכשראיתי מה קורה שם, כמעט והתעלפתי... כל הפגרים, גם אלו שהושלכו לפני שעות מספר נאכלו מיד על ידי התנים ויתר חיות השדה, ולא נותר מהם עצם אחת. רק הבכור, אותו השלכתי כבר לפני מספר ימים, נותר מוטל שלם לידם, ואף חיה לא נגעה בו...

אליהו היה נרגש מאוד. הוא אמר לרבנים שראה כאן אות משמים, שגם אם איננו מבין מדוע עליו לקבור את העגל המת כדרישת ההלכה, הוא מחויב לעשות זאת, שכן חיות השדה מבינות זאת יותר טוב ממנו... הן יודעות בבירור שאין להן רשות לנגוע בבכור המקודש. לקחתי מכאן חיזוק גדול, אמר הקיבוצניק. עד כדי כך שהחלטתי לחזור אל השורשים ולפתוח במסכת חיים אחרת... היום הוא כבר קרוי 'רבי אליהו'.